

Hoofdstuk 1

‘Pfff, ik stik! Wat is het warm’, zei Thelma Bongers tegen haar tweelingzusje Ellis. Ze veegde met haar hand over haar vochtige voorhoofd.

‘Je zult zien dat het de volgende week pijpenstelen regent als de vakantie begint!’ riep Ellis boos.

‘Wacht even!’ Thelma keek haar zusje aan. ‘Het blijft natuurlijk nooit zes weken achter elkaar hozen.’

‘Nee, maar we zitten maar twéé weken aan zee’, zei Ellis somber. ‘In dat huisje in Noordwijk, en het regent zo vaak twee weken achter elkaar.’

‘Hè ja, ga lekker nog even door!’ riep Thelma. ‘Hoe vind je het trouwens dat ze ons in deze afgrijselijke hitte twee repetities op één dag durfden te geven?’ ‘Krankzinnig!’ ‘Maar aardrijkskunde viel vanmiddag gelukkig mee, hè?’

‘Ja, gelukkig wel’, zei Ellis. ‘Weet je nog dat we vorige week heel Italië hebben doorgenomen? We fantaseerden dat we een droomreis naar Italië mochten maken en hebben met de atlas erbij alle plaatsen opgezocht waar we heen zouden willen.’

‘Precies’, zei Thelma. ‘En daardoor zat de kaart van Italië goed in mijn hoofd.’

‘Een droomreis naar *la bella Italia*’, Ellis’ stem klonk dromerig. ‘Stel je voor dat we zoiets gingen doen in de vakantie! Van pure opwindning zou ik van geen enkele repetitie ook nog maar iets terechbrengen!’

‘Hmm. Of je verheugt je zo dat je allemaal achten haalt.’

‘Hé, oom Ko is er!’ riep Ellis, wijzend naar de donkerblauwe auto die voor hun huis geparkeerd stond. Ze trok een boos gezicht en voegde eraan toe: ‘Ik hoop niet dat Maryse er ook bij is!’

Thelma stak haar tong uit en mompelde: ‘Maryse! Niet te geloven dat twee schatten als oom Ko en tante Netty zo’n vervelend kind als Maryse hebben gekregen.’

‘Nou! Als mam maar niet vraagt of ze blijven eten, want dan zitten we de hele avond met haar opgescheept! Weet je wat? We zeggen dat we bergen huiswerk hebben en we gaan meteen door naar boven. Maken we nog een goede indruk ook!’ zei Ellis met een boze blik naar de auto. ‘Misschien is oom Ko er wel in zijn ééntje’, opperde Thelma hoopvol.

‘Ja, en heeft hij weer zo’n zak lekkere droptoffees bij zich’, mijmerde Ellis.

‘Mmm! Heerlijk!’ zei Thelma. ‘Vorige keer waren ze erg lekker!’

Terwijl ze naar de keukendeur liepen, zagen ze door het raam dat tante Netty er ook was.

‘Dan moet Maryse er ook bij zijn’, zei Thelma zachtjes. Achter elkaar stommelden ze de keuken binnen. Spikkel, hun hond, kwam geuwend uit zijn mand en liep al kwispelend op zijn twee bazinnen af. Ellis aaide hem over zijn kop en Thelma zei zachtjes: ‘Moest je weer de kamer uit, Spikkeltje? Waarom bijt je haar niet eens lekker in haar been?’

‘In die magere spillebenen zeker’, giechelde Ellis. ‘Die zijn niet interessant voor Spikkel!’

‘Raar kind’, zei Thelma zachtjes. ‘Wie is er nou bang voor honden!’

‘Ze zegt dat ze er niet bang voor is,’ fluisterde Ellis, ‘maar ze noemt honden eng! Alsof dat niet hetzelfde is!’

‘Nou ja! Spikkeltje éng!’ siste Thelma verontwaardigd. ‘Hoe haalt ze het in haar hoofd. Spikkel is een geniale hond! Hij kan zelfs circuskunstjes!’

‘En hij was er zo goed in dat hij op de lokale televisie kwam.’
‘Zou Maryse ons circus op tv hebben gezien? Dan is ze vast in een pesthumeur, want dát kan ze niet hebben.’

De tweeling had een paar maanden daarvoor bedacht om geld in te zamelen om een vuurrode rolstoel te kunnen kopen voor Minka, een klasgenootje dat door een auto-ongeluk een been moest missen. Om aan geld te komen hadden ze een circusvoorstelling georganiseerd. En wat hadden ze een avonturen beleefd! De hele school – ook de leraren en leraressen – had meegedaan aan de organisatie en de hele klas had de nummers voor haar rekening genomen. Jongleren, stunts op fietsen en een heuse clown. En ze hadden een paar dieren kunstjes geleerd.¹

Iemand had toen aan de televisie verteld dat een klas kinderen een circusvoorstelling gaf voor een gewonde klasgenoot. En zo waren ze met hun circus in het journaal geweest. Daar raakte je toch niet zo snel over uitgepraat?

Dat kon je dan toch geen opscheppen noemen als je daar zo vol van was dat je het aan iedereen vertelde!

‘Maryse gelooft natuurlijk nooit dat we zoveel geld bij elkaar hebben gebracht’, fluisterde Thelma. Ze trok een wortel uit de bos die op het aanrecht lag en spoelde hem af onder de kraan. Ze nam een hap.

‘Ik wil er ook een’, zei Ellis.

Thelma trok nog een wortel uit de bos en gaf hem – gewassen – aan haar zusje. Op dat moment ging de deur aan de andere kant van de keuken open en kwam hun moeder binnen.

Ellis legde de hand waarin ze de wortel had vlog op haar

¹ Zie *De Olijke Tweeling gaat stunts*.

rug. Thelma deed hetzelfde.

Met onschuldige gezichten riepen ze tegelijk: ‘Hoi, mam!’
‘Aardrijkskunde ging goed vanmiddag’, zei Ellis.

‘Allebei vást een acht!’ riep Thelma trots. Ze slikte vlug haar hap wortel door.

‘Als dat zo is, dan hebben jullie die wortel wel verdiend’, grinnikte haar moeder.

Ellis en Thelma keken elkaar aan en schoten in de lach. En ze dachten allebei hetzelfde: je kon voor mam niets verborgen houden. Ze haalden hun hand weer van hun rug en namen opnieuw een hap van hun wortel.

‘Alles wat maar enigszins eetbaar is moet ik voor jullie verbergen!’ riep mevrouw Bongers.

‘Wortels zijn gezond’, zei Ellis al kauwend.

‘En goed voor je tanden’, viel Thelma haar zusje bij.

De moeder van de tweeling keek lachend van Ellis naar Thelma.

‘We hebben bergen huiswerk mam, we gaan meteen door naar boven’, zei Ellis die opeens aan Maryse dacht.

Maar Thelma, die zich de droptoffees van de vorige keer herinnerde toen oom Ko was geweest, zei: ‘We kunnen eerst binnen wel even theedrinken of zo.’

Haar moeders gezicht werd opeens ernstig. ‘Moeten jullie echt zoveel huiswerk maken of hebben jullie geen zin in Maryse?’

De tweeling kreeg allebei een kleur. ‘Ze doet soms zo raar’, zei Ellis.

‘Ze kijkt ons altijd aan alsof ze denkt dat er hier iets bij ons ontbreekt.’ Thelma tikte tegen de zijkant van haar hoofd.

‘Maar jullie halen ook zulke flauwe grappen uit’, zei hun moeder streng. ‘Zo leuk was die grap niet om ladingen zout in Maryse’s sinas te doen.’

De meisjes beten op hun lip. Natuurlijk was het geen leuke

grap geweest, maar toch hadden ze het uitgeproest toen het meisje een grote slok van haar sinas nam en een vies gezicht trok. En wat hadden ze gebruld toen ze de sinas in haar glas terugspuugde.

‘En jullie hadden het vast niet uitgeschaterd van het lachen als je bij Maryse had gelogeerd en zij een kletsnatte spons in jullie bed had verstoppt.’

Nee, dat moesten Ellis en Thelma toegeven. Dan hadden ze het niet uitgeschaterd van het lachen.

‘Overigens wil ik dat jullie je goed in je hoofd prenten,’ zei hun moeder zachtjes, ‘dat het voor oom Ko en tante Netty helemaal niet leuk is dat jullie Maryse altijd zo pesten.’

‘Het zijn niet eens een echte oom en tante’, sputterde Thelma.

‘Dát doet er niets toe!’ zei haar moeder. Ze keek haar twee dochters boos aan. ‘Is het jullie duidelijk dat ik niet meer wil dat jullie Maryse voortdurend plagen?’

Ze knikten.

‘Mam, we komen maar heel even binnen’, zei Thelma. ‘En wil je niet vragen of ze blijven eten?’ vroeg Ellis.

‘Dat maak ik zelf wel uit! Overigens is Maryse er niet bij. Oom Ko en tante Netty zijn alleen.’ Mevrouw Bongers pakte de suikerpot uit een keukenkastje.

Verbaasd keken Ellis en Thelma elkaar aan. Maryse was er niet bij! Waarom maakte mam dan zo’n drukte?

Achter hun moeder aan liepen ze de gang in. Voor de deur naar de kamer draaide mevrouw Bongers zich om. De tweeling keek verbaasd naar haar ernstige gezicht. ‘Hé, denk erom, áárdig zijn, beloof me dat.’

Thelma en Ellis begrepen er nu helemaal niets meer van. Was hun moeder dan bang dat ze ónaardig zouden zijn tegen oom Ko en tante Netty? Met oom Ko en tante Netty was niets mis.

‘Wacht even’, fluisterde Ellis. ‘Is Maryse er misschien toch?’

‘En heb je haar gevraagd of ze een poosje komt logeren?’ vroeg Thelma er wantrouwig aan toe.

Mevrouw Bongers slaakte een diepe zucht. Haar dochters waren er blijkbaar van overtuigd dat ze Maryse toch in de kamer zouden aantreffen.

‘Soms moet je je ook eens in een ander kunnen verplaatsen’, zei ze raadselachtig.

‘Straks moeten we Maryse nog zoenen ook’, zei Ellis zachtjes zodat haar moeder het niet kon horen.

‘Een kusje op elke wang!’ fluisterde Thelma giechelend. Haar moeder duwde de deurklink omlaag en liep de kamer binnen. Argwanend volgde de tweeling. Maryse was er niet.

‘Hoi, tweeling!’ riep tante Netty en oom Ko vroeg grijnzend: ‘Veel strafwerk, of viel het vandaag mee?’

Mevrouw Bongers schonk thee in en Ellis en Thelma deelden de koppen rond.

‘Er klopt iets niet. Er hangt iets in de lucht’, fluisterde Thelma tegen Ellis toen ze weer bij het theeblad stonden. Ellis knikte en antwoordde: ‘Ja, iets wat me helemaal niet bevalt!’

En op dat moment zei haar vader: ‘Denk je dat je daar wel kunt wennen, Netty? Ben je niet bang dat je heimwee krijgt?’

‘Gaan jullie weg?’ vroeg Ellis.

‘Ja. Over twee maanden gaan tante Netty en ik naar Aruba. Mijn bedrijf heeft me daar een baan aangeboden voor een jaar.’

Het viel de tweeling niet op dat oom Ko de nadruk op ‘tante Netty en ik’ had gelegd.

‘Wow!’ riep Ellis.

‘Te gek!’ zei Thelma. ‘Mogen we een keer komen logeren?’

Het is er altijd fantastisch weer!

‘Aruba!’ zei Ellis dromerig. ‘Helemaal aan de andere kant van de wereld!’

‘Denk aan je aardrijkskunde’, grinnikte haar moeder. ‘Zei je in de keuken niet dat je een acht had voor je repetitie?’

‘Nee’, grinnikte Thelma. ‘Ik zei dat we vást een acht hadden. Het moet nog worden nagekeken!’

‘Waar ligt Aruba?’ vroeg oom Ko.

Tot hun diepe schaamte moesten ze het antwoord schuldig blijven.

‘Misschien wordt het dan helaas géén acht’, zei oom Ko grijnzend.

Zittend op de bank naast tante Netty dronken Ellis en Thelma met kleine slokjes hun thee. Ze dachten allebei hetzelfde – daar waren ze tenslotte een tweeling voor – dat zoiets heerlijk als een tijd op Aruba wonen nou juist die stomme Maryse moest overkomen.

Maar toen oom Ko zei dat hij een verrassing voor de tweeling in petto had en hij die verrassing vertelde, konden Ellis en Thelma even geen woord uitbrengen.

Ten slotte zei Ellis zachtjes: ‘De droomreis!’

‘Onze droomreis wordt werkelijkheid’, viel Thelma haar zusje bij. ‘Knijp me, El. Ik geloof dat ik droom.’

Hoofdstuk 2

Na de uitnodiging voor de droomreis had oom Ko nog niets verteld. Iets wat Thelma en Ellis nauwelijks konden geloven. Dat moesten ze eerst goed tot zich laten doordringen. Ze keken elkaar aan, knikten en sprongen op. ‘We moeten nog huiswerk maken!’ zei Ellis.

En Thelma voegde eraan toe: ‘We zijn even boven.’

Ze renden de kamer uit. Ze moesten praten! Boven liep Ellis als eerste hun kamer binnen. Thelma gooide de deur dicht en draaide zelfs de sleutel in het slot om.

Met grote ogen staarden ze elkaar aan, maar konden geen woord uitbrengen. Ze ploften neer op Ellis’ bed.

‘In deze kamer past gelukkig geen derde bed’, zei Thelma. ‘Ze zal op de logeerkamer moeten!’ Haar ogen vlogen door de kamer met de twee bedden, het boekenkastje, de twee bureautjes en de twee stoelen ervoor. Nee, een derde bed kon er met geen mogelijkheid bij.

‘De logeerkamer is gelukkig aan het andere eind van de gang’, zei Ellis met een diepe zucht.

‘Een heel jaar Maryse om ons heen!’

‘Twaalf maanden!’

‘Dit ... dit is een ramp!’

‘Dit kan niet doorgaan!’

Met hun ellebogen op hun knieën en hun handen onder hun kin staarden ze naar de grond.

‘Italië ...’ Ellis schopte tegen een poot van het bed.

‘Italië, te gek ... Maryse, afschuwelijk!’

‘Twee weken naar Italië ...’ zei Ellis.

‘Fantastisch, maar oom Ko vraagt ons mee omdat we

dan ...' Thelma schopte ook driftig tegen een beddenpoot. '... aan Maryse kunnen wennen', maakte Ellis de zin van haar zusje af.

'We wennen nooit aan Maryse!' riep Thelma opstandig. 'Misschien wordt ze wel ziek vlak voordat we naar Italië gaan!' opperde Ellis hoopvol.

'Daar hebben we niks aan. Dan gaan wij natuurlijk ook niet en kunnen we aan haar ziekbed gaan zitten wennen aan het idee dat ze een jaar hier in huis komt!' zei Thelma nuchter.

'In Italië groeien citroen- en sinaasappelbomen!'

'En in Venetië heb je nauwelijks straten, alleen maar water, water, water ...'

'Twee lange weken elke dag spaghetti!'

'En de Italiaanse meren zijn supergaaf!' Ellis sprong op en begon te ijsberen.

Thelma stond ook op. Ze ging op de lage vensterbank zitten en staarde over haar schouder naar de rozen, beneden in de tuin.

'Italië en Maryse!'

'Prachtige combinatie, maar niet heus!'

'Ze komt natuurlijk ook bij ons op school!'

'En Spikkel moet een jaar lang in de keuken blijven!'

'Belachelijk! Ze moet maar aan hem wennen. Dat doen we niet, hoor!'

'Maar als het nou moet van mam?'

'Nee, dat moet natuurlijk niet van mam! Maryse went wel aan die hond!'

'We gaan veertien dagen door Italië trekken met oom Ko en tante Netty. Maar als je weet dat dat alleen maar gebeurt omdat we daarna een jaar lang Maryse om ons heen hebben, hoe leuk is het dan nog?'

'Heel leuk.'

Oom Ko had verteld dat hij voor zijn werk een jaar naar Aruba moest en dat tante Netty meeding. Dat was nog leuk nieuws.

Toen had tante Netty verteld dat Maryse niet mee zou gaan. Thelma en Ellis zouden het nooit hardop hebben durven zeggen, maar ze vonden het *net goed* voor Maryse.

En toen kwam de verrassing!

‘Zouden jullie het leuk vinden om samen met ons twee weken naar Italië te gaan?’ had oom Ko gevraagd.

Die vraag kwam zo onverwacht dat ze geen woord konden uitbrengen.

‘Lijkt het jullie niks? Ik dacht dat jullie zo gek waren op reizen?’ drong oom Ko aan.

‘Of het ons niets lijkt?’ herhaalde Ellis. ‘Het lijkt ons gaaf hè, Thel?’

Thelma knikte en zei: ‘Supergaaf.’

‘Mogen we daaruit opmaken dat jullie meegaan?’ vroeg oom Ko.

Meneer Bongers grinnikte. ‘Reken maar, Ko!’

Het was zo fantastisch, zo spannend en zo supergaaf dat de rest van wat er gezegd werd eigenlijk maar half tot hen doordrong. Dat kwam pas later. Toen ontdekten ze dat er tussen de volwassenen iets bekokstoofd was dat helemaal niet fantastisch, spannend en supergaaf was!

Maryse zou bij hen komen wonen als oom Ko en tante Netty op Aruba waren. Een heel jaar lang dus ...

‘Jullie krijgen er een zusje bij’, had oom Ko lachend gezegd. Was het niet om te knarsetanden van woede?

Tante Netty had het iets beter begrepen, want die zei: ‘Natuurlijk snappen we heel goed dat het moeilijk zal zijn om zomaar een of ander nepzusje op je dak geschoven te krijgen. En daarom hebben oom Ko en ik die reis naar Italië bedacht. Jullie kunnen elkaar dan beter leren kennen en

jullie hebben na de reis zóveel gezamenlijke herinneringen dat je genoeg stof hebt om er nog weken over te praten.'

Toen de reden voor die droomreis naar Italië goed tot hen was doorgedrongen, was de opwinding gezakt.

'Als mams ogen niet zo waarschuwend hadden gekeken had ik vast geroepen dat we er nog even over wilden nadenken', zei Ellis.

'Hoe kunnen pap en mam ons dit aandoen?' vroeg Thelma zich hardop af.

'Alle verjaardagen is ze erbij, Sinterklaas, Kerst ... alle vakanties.' Ellis' gezicht werd steeds somberder.

'En er is niets meer aan te veranderen', zei Thelma. 'Pap en mam hebben al ja gezegd.'

'We hebben geen keus.'

'Hou op!' riep Thelma boos. 'Kunnen we haar niet zo pesten dat ze geen zin meer heeft om een heel jaar bij ons te komen wonen?'

'Je bedoelt dat we haar in Italië gaan pesten?'

'Natuurlijk', Thelma's ogen begonnen te schitteren. 'We zullen ons zo afschuwelijk gedragen dat ze alles liever wil dan een heel jaar bij ons in huis komen.'

'Dat is dé oplossing', zei Ellis tevreden.

'Het is de enige manier om van haar af te komen', vond Thelma.

'We vangen kikkers en stoppen die in haar bed!'

'We stoppen een worm in haar schoen!'

'We zetten een muis in haar kamer!'

'We laten een wild zwijn op haar los!'

Het ene plan klonk nog gekker dan het andere en dit laatste was zo onmogelijk dat ze het uitproestten.

De opwinding over de reis keerde terug. Ze zouden het op de een of andere manier zo regelen dat Maryse onder geen voorwaarde een jaar bij hen in huis wilde komen ... Die

reis! Vorige week hadden ze nog over zo'n reis zitten dromen en nu werd alles werkelijkheid. Ze haalden de atlas tevoorschijn, zochten de kaart van Italië op en lazen in hun aardrijkskundeboek alles wat erin stond over dat land.

'Zouden we via Zwitserland erheen rijden, of via Oostenrijk?' vroeg Thelma.

'Door het ene land rijden we erheen en door het andere terug!' zei Ellis. 'Thel, het duurt nog even voor we gaan. Hoe komen we die tijd door?'

'En al die repetities? Ik kan aan niets anders meer denken dan aan *la bella Italia!*'

'Italië! Volgende maand zijn we er!'

'Wat? Over twee weken al, hoor. Die halve week tellen we niet mee!'

Toen hun moeder een halfuur later riep dat oom Ko en tante Netty weggingen, stormden ze de trap af en namen afscheid. Vanuit de voortuin zwaaiden ze hun oom en tante uit en liepen achter hun ouders aan weer naar binnen.

'Huiswerk af?' informeerde meneer Bongers.

'Huiswerk?'

'Ja, jullie gingen toch naar boven om je huiswerk te maken?'

'Oh ... eh ... ja, pap, we zijn bezig', verzon Ellis.

'Bezig?' herhaalde haar moeder met pretlichtjes in haar ogen. 'Met het nieuws van jullie vakantie zeker? Ik ken jullie langer dan vandaag!'

Ellis kreeg een kleur en lachte schaapachtig.

'Mam, we hebben nieuwe badpakken nodig voor de vakantie', zei Thelma.

Haar moeder knikte. 'Dat komt allemaal goed', zei ze. 'Vinden jullie het leuk, naar Italië?'

'Ja, fantastisch!' riep Ellis. 'We moeten er steeds aan denken!'

‘Te veel voorpret zou weleens slechte rapporten kunnen betekenen’, zei haar vader.

‘Maar ik wil jullie één ding duidelijk maken: als dat zo is gaat de hele reis niet door.’

‘En komt Maryse dan ook geen jaar bij ons in huis?’ Even blonk er hoop in Thelma’s ogen, maar ze begreep dat het onzin was zo iets te veronderstellen.

Ze liepen de kamer weer in.

‘Wat hebben jullie allemaal al bedacht om Maryse dwars te zitten?’ vroeg hun moeder. De tweeling kreeg een kleur als vuur, maar ze zeiden tegelijk: ‘Eh ... niets.’

‘Ga nog even zitten voor jullie weer naar boven gaan’, zei hun vader. ‘Luister goed’, ging hij verder toen de tweeling naast elkaar op de bank zat. ‘Ik weet best dat jullie die reis prachtig vinden, maar jullie staan niet te springen bij het idee dat Maryse een jaar bij ons komt wonen.’

‘Maar ...’ begon Ellis.

‘Nee’, zei haar vader. ‘Laat me even uitpraten. Jullie zijn niet dol op Maryse, dat weet ik. Jullie hebben haar al vaker gepest op een manier die ik niet kan waarderen.’

Hij keek zijn dochters streng aan. Ellis en Thelma sloegen hun ogen neer en staarden naar hun voeten. ‘Maar laat ik jullie één ding duidelijk maken: ik wil dat Maryse het hier leuk heeft. Zij heeft er zelf niet om gevraagd of ze hier mocht komen. Wij hebben het oom Ko en tante Netty voorgesteld. Ik wil dat het meisje zich hier echt thuis voelt.’

Er viel een stilte na de woorden van meneer Bongers.

‘Maar wij vinden het afschuwelijk dat ze hier een jaar in huis komt’, zei Ellis zachtjes.

‘Afschuwelijk, afschuwelijk?’ herhaalde haar vader boos.

‘Dat zal wel meevallen!’

‘Maar jullie hadden het toch niet hoeven aanbieden?’ probeerde Thelma.

‘Ko en Netty zijn goede vrienden van ons’, zei haar vader.
‘En als jullie even nadenken zul je begrijpen dat het voor Maryse zelf ook niet gemakkelijk is dat ze haar ouders een heel jaar moet missen. Ik wil dat jullie je gedragen tegenover haar, denk erom!’

De tweeling knikte aarzelend, maar ze voelden zich nog steeds opstandig.

‘Aardig zijn voor Maryse’, zei hun vader. ‘Ik reken erop. En nu terug naar boven, aan jullie huiswerk!’

‘Aardig zijn voor Maryse’, zei Thelma toen ze weer terug waren op hun kamer. ‘Dat lukt me nooit!’

Ellis schudde haar hoofd. ‘Mij ook niet,’ zei ze, ‘maar we zullen ons erbij moeten neerleggen, Thel. Maryse blijft een jaar bij ons, dat verandert toch niet meer. Laten we liever aan die vakantie denken!’

‘Je hebt gelijk’, zei Thelma. ‘Op naar *la bella Italia!* We laten die vakantie niet verpesten.’

‘Nee, want het jaar daarna wordt al moeilijk genoeg!’ vond Ellis.

‘Hou op, El, misschien valt het mee.’

Omdat hun vader gedreigd had dat de reis niet door zou gaan als ze onvoldoendes op hun rapport hadden, borgen ze de atlas en het aardrijkskundeboek weg en bogen zich zuchtend over hun huiswerk.